

Súd: Krajský súd Košice  
Spisová značka: 6CoCsp/34/2021  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7618204525  
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2022  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Galdunová  
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7618204525.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Galdunovej a sudkýň JUDr. Viktórie Midovej a JUDr. Moniky Koščovej v spore žalobcu: BENCONT COLLECTION, a. s., so sídlom v Bratislave, Vajnorská 100/A, IČO: 47 967 692, proti žalovanému: D. N., T.. XX.X.XXXX, U. H. D. G.G. T. D., C.. N. XXXX/X, o zaplatenie 10.629,24 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 19.5.2021 sp.zn. 1Csp/116/2018

### rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 19.5.2021 č.k. 1Csp/116/2018-276 vo výroku II., ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a vo výroku III., ktorým súd stranám náhradu trov konania nepriznal.

N e p r i z n á v a stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania.

### o d ô v o d n e n i e :

1.Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) rozsudkom zo dňa 19.5.2021 č.k. 1Csp/116/2018-276 konanie o zaplatenie istiny 6.563,42 €, dlžných úrokov z istiny vo výške 7.816,05 €, úroky zo zostatku nesplatennej istiny, t.j. zo sumy 10.629,24 €, vo výške 18,9% ročne, od 1.7.2018 do zaplatenia zastavil (I.), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II.) a stranám náhradu trov konania nepriznal (III.).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 10.692,24 € s odôvodnením, že dňa 31.10.2013 bola medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom uzavretá zmluva o úvere č. 8003863786 (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej boli žalovanému poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 11 150,00 € (ďalej len „Istina“). Žalovaný sa zaviazal vrátiť žalobcovi svoj dlh prostredníctvom pravidelných mesačných splátok vo výške 220,24 € vrátane poistného, a to vždy k 15. dňu v mesiaci. Dátum prvej splátky bol nastavený na 15.11.2013. Žalovaný v období od poskytnutia úveru vykonal úhrady vo výške 3879,18 €, z ktorých bolo na poplatky zaúčtovaných 301,21 €, na úroky (úrok z omeškania a zmluvný úrok) 3057,21 € a na istinu 520,76 €. Z uvedeného vyplýva výpočet žalovanej istiny ako rozdiel medzi poskytnutým úverom vo výške 11150,00 € a započítanými úhradami na istinu 520,76 €, t. j. 10629,24 €. Žalovaný neuhradil napríklad splátky splatné 15.06.2015, 15.07.2015., 15.08.2015., 15.11.2015, 15.12.2015 atď. Len v období 11/2014 - 04/2015 mal žalovaný povolený odklad splátok. Všetky tieto úhrady vykonané žalovaným boli v plnej miere zohľadnené pri podaní žaloby. Informácie sú obsiahnuté v Aktuálnom stave úveru na strane 1 a 2, v časti „Zaplatené splátky“, ktorý bol prílohou žaloby. Úver bol žalovanému poskytnutý podľa bodu 3.1 Zmluvy o úvere na 120 mesiacov s dobou splatnosti a trvania Zmluvy o úvere do 15.10.2023. Podľa bodu 3.1 Zmluvy o úvere bola dohodnutá úroková sadzba 18,9% p.a., t.j. ročne. RPMN 21,33 %. Celková výška úveru (bez poistenia úveru) je vyjadrená slovne, a to v bode 3.1 Zmluvy o úvere: Celkovú čiastku úveru predstavuje súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom. Ostatné podmienky sú upravené napr. v

článku 6 Obchodných podmienok. K posudzovaniu bonity žalovaného v čase poskytnutia úveru došlo. Žalovanému boli konsolidované poskytnutým úverom iné úvery v celkovej výške 10.721 € s celkovou mesačnou splátkou vo výške 220,24 €. Výdavky žalovaného boli overené dopytom do úverového registra, kde okrem štyroch konsolidovaných úverov žalovaný nemal iné úvery. Žalovaný deklaroval rodinný stav ako bez vyživovaných detí a rozvedený, zamestnaný od 1.6.2010 s čistým mesačným príjmom vo výške 520 €. Podľa dopytu na Sociálnu poisťovňu bolo 90 % jeho čistého mesačného príjmu potvrdených. Finančná analýza platná v čase poskytnutia úveru vo výške 11.150 € bola v tom čase s mesačnou splátkou 200 € vyhovujúca pre poskytnutie takéhoto úveru.

3. Podaním doručeným súdu dňa 17.5.2021 žalobca oznámil, že odo dňa postúpenia pohľadávky - od 8.2.2019 do dňa 14.5.2021 žalovaný hradil čiastočnými úhradami spolu sumu vo výške 6.563,42 €, ktorá bola započítaná na úhradu istiny. Z tohto dôvodu vzal žalobca svoju žalobu späť v časti o zaplatenie istiny 6.563,42 €, dlžných úrokov z istiny vo výške 7.816,05 € a úroky zo zostatku nesplatennej istiny, t. j. zo sumy 10.629,24 €, vo výške 18,9 % ročne od 1.7.2018 do zaplatenia. Súd preto konanie v tejto časti v zmysle § 145 ods. 1 CSP zastavil výrokom č. I.

4. Predmetom konania tak zostalo zaplatenie sumy vo výške 4.065,82 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 11.5.2021 do zaplatenia.

5. Právne vec posúdil podľa § 52 ods. 1,3,4, § 53 ods. 9, § 565 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) spolu s § 1 ods. 1,2, § 2 písm. a) až d), § 7 ods. 1,2, § 11 ods. 1,2, § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. a po vykonanom dokazovaní konštatoval, že žaloba nie je dôvodná v celom rozsahu, pretože žalobca nedisponuje v tomto spore aktívnou vecnou legitimáciou, teda hmotnoprávnym vzťahom so žalovaným, na základe ktorého by bol oprávnený sa domáhať žalovaného plnenia.

6. Z obsahu spisu mal súd preukázané, že dňa 31.10.2013 predchodca žalobcu a žalovaný uzavreli Zmluvu o úvere - lepšia splátka č. 8003863786, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému úver vo výške 11.150 €, ktorú sa žalovaný zaviazal splácať v 120 mesačných splátkach po 220,24 € vždy k 15-tému dňu v mesiaci počnúc od 15.11.2013. V zmluve je uvedený termín konečnej splatnosti úveru 15.10.2023. Ročná percentuálna miera nákladov poskytnutého úveru je v zmluve uvedená vo výške 21,33 %, priemerná ročná percentuálna miera nákladov 13,44 % a ročná úroková sadzba - odplata 18,9 %. Celkové náklady spotrebiteľa sú v zmluve uvedené vo výške vo výške 13.603,55 €. Z Aktuálneho stavu úveru ku dňu 18.12.2018 bolo zistené, že na predmetnom úvere žalovaný uhradil právnomu predchodcovi žalobcu celkovo sumu 4.109,87 € (č.l. 137-138) a po postúpení uhradil žalobcovi ešte sumu vo výške 6.563,42 €, teda spolu žalovaný na daný úver uhradil už sumu 10.673,29 €.

7. Právny predchodca žalobcu dňa 30.9.2015 listom - Upozornenie - Výzva na splatenie dlžnej časti úveru, podanou na poštovú prepravu dňa 2.10.2015, vyzval žalovaného k úhrade dlžných splátok a žalovaného upozornil na možnosť vyhlásenia splatnosti celého úveru. Reálne doručenie tejto zásielky žalovanému žalobca však nepreukázal, preukázal iba jej odoslanie dňa 2.10.2015. Listom zo dňa 19.10.2015 - „Výzva na úhradu dlžnej sumy“ oznámil právny predchodca žalobcu žalovanému, že úver sa stal splatným v celom rozsahu naraz a žiadal uhradenie sumy vo výške 12.403,32 €. Žalobca ani tu nepreukázal žiadnym spôsobom doručenie tohto oznámenia, iba predložil fotokópiu neprevzatej poštovej zásielky.

8. Súd prvej inštancie považoval za nespornú tú skutočnosť, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola uzatvorená zmluva o úvere, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver a žalovaný tento úver nesplácal riadne a včas. V dôsledku jeho omeškania s uhrádzaním jednotlivých splátok tohto úveru právny predchodca žalobcu listom zo dňa 19.10.2015 (č.l. 44 spisu) vyhlásil okamžitú splatnosť celého úveru. Toto oznámenie nebolo nikdy reálne doručené žalovanému, pretože zásielka bola vrátená ako neprevzatá v odbernej lehote. Ustanovenie § 53 ods. 9 OZ vyžaduje pred zosplatením pohľadávky upozornenie spotrebiteľa na možnosť takéhoto postupu v zmysle § 565 OZ aspoň 15 dní pred takýmto postupom. Takéto upozornenie a ani samotné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti však nikdy nebolo žalovanému doručené do vlastných rúk. Upozornenie zo dňa 30.9.2015 (č.l. 36 spisu) obsahujúce upozornenie na možnosť zosplatenia celej pohľadávky bola žalovanému odoslaná na adresu uvedenú v predmetnej zmluve, čo právny predchodca žalobcu považoval zrejme v zmysle článku 4.3 všeobecných obchodných podmienok predmetnej zmluvy za účinné doručenie. Súd sa s takýmto

názorom nestotožnil, pretože doručovanie takýchto dôležitých písomností týkajúcich sa úverového zmluvného vzťahu fikciou doručenia bez toho, aby sa spotrebiteľ o nich reálne dozvedel, považuje súd za nekalú prax dodávateľa rozpornú s dobrými mravmi.

9. Súd teda konštatoval, že nedošlo k účinnému zosplatneniu predmetného úveru zo strany právneho predchodcu žalobcu, a preto nemohlo dôjsť ani k platnému postúpeniu pohľadávky vyplývajúcej z predmetnej úverovej zmluvy, keďže nebola dodržaná zákonná podmienka v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Pohľadávka nebola postúpená po termíne konečnej splatnosti úveru a v zmysle vyššie uvedeného sa pohľadávka nestala splatnou pred týmto termínom. Keďže nedošlo k platnému postúpeniu predmetnej uplatnenej pohľadávky na súčasného žalobcu, tak súd na jeho strane konštatoval nedostatok aktívnej vecnej legitímácie v spore.

10. Súd tiež poukázal na § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, ktorý pred postúpením pohľadávky z bankového subjektu na nebankový - žalobcu bez súhlasu klienta, vyžaduje 90 dňové omeškanie klienta a písomnú výzvu. Existencia takejto výzvy pred postúpením pohľadávky a už vôbec jej reálne doručenie alebo aspoň odoslanie žalovanému nebolo v konaní žiadnym spôsobom preukázané. Aj z tohto dôvodu súd považoval postúpenie uplatnenej pohľadávky na žalobcu za neplatné, čo má za následok nedostatok jeho aktívnej vecnej legitímácie v tomto súdnom sporovom konaní.

11. V neposlednom rade súd poukázal na § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, teda nie je oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť celého úveru pre nedodržanie povinnosti splácať úver riadne a včas.

12. Súd uzavrel, že žalobca ani na výzvu nepreukázal, že by jeho právny predchodca bol býval posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver všetkými dostupnými prostriedkami. Žalobca predložil súdu „Report“ zo Sociálnej poisťovne, v ktorom si overoval, či je vôbec žalovaný zamestnaný a či je jeho príjem taký, ako žalovaný deklaroval. Sám právny predchodca žalobcu však vedel, že žalovaný má štyri úvery, ktoré spláca spolu mesačne po 342 €, čo mu vzhľadom na deklarovaný príjem vo výške 520 € nemôže stačiť. Napriek tomu, mu poskytol úver na splatenie týchto úverov s mesačnou splátkou následne vo výške 220,24 €, čo už právny predchodca vyhodnotil za adekvátne zaťaženie žalovaného spotrebiteľa vzhľadom na jeho príjem. Od žalovaného však nepožadoval reálne preukázanie jeho príjmu za aspoň tri mesiace spätne, nepožadoval preukázanie životných nákladov a pravidelných výdavkov a uspokojil sa iba so strohými tvrdeniami žalovaného o tom, že je rozvedený a nemá vyživovaciu povinnosť. Takýto postup súd považuje za jednoznačne nedostatočný na relevantné posúdenie príjmu klienta - spotrebiteľa. Žiadne iné zisťovanie bonity klienta a jeho iných záväzkov a životných nákladov nebolo zo strany žalobcu preukázané. Súd mal za to, že právny predchodca žalobcu ako dodávateľ uvedeným postupom hrubo porušil odbornú starostlivosť podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Vzhľadom na to v zmysle § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch právny predchodca nebol oprávnený zosplatniť predmetný úver a následne v zmysle už uvedeného § 17 ods. 1 o spotrebiteľských úveroch nebol ani oprávnený platne postúpiť takúto pohľadávku pred dojednaným dňom zročnosti (15.10.2023 - pozn.) na žalobcu. Aj vzhľadom na túto skutočnosť súd konštatoval nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

13. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a nepriznal žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania, nakoľko žalobca v spore nebol úspešný a úspešný žalovaný si trovy neuplatnil a zároveň z obsahu spisu nevyplývalo, aby mu trovy vznikli.

14. Proti uvedenému rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie čo do výroku II. a III., ktorým žalobu vo zvyšnej časti súd zamietol a čo do náhrady trov konania, z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP v napadnutej časti zrušil a vec podľa ust. § 391 ods. 1 CSP vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne aby rozsudok v napadnutej časti podľa ust. § 388 CSP zmenil tak, že vo zvyšku žalobe v celom rozsahu vyhovie a žalobcovi prizná náhradu trov konania v rozsahu 100%.

15. Žalobca nesúhlasí s právnym posúdením veci a ani s rozhodnutím súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie, nakoľko podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil predmetný spor. V prvom rade žalobca namietal, že nie je správne

konštatovanie súdu, že by výzva zo dňa 19.10.2015, ktorou právny predchodca žalobcu vyhlásil predčasnú splatnosť celej pohľadávky, nebola doručená žalovanému. Táto výzva bola žalovanému doručovaná do vlastných rúk a zásielka bola vrátená odosielateľovi (právnemu predchodcovi žalobcu), pretože žalovaný si zásielku v odbernej lehote neprevzal. Doručenie predmetnej výzvy bolo uskutočnené zákonne, v ktorej súvislosti žalobca poukázal na doručovanie písomností do vlastných rúk v zmysle procesného poriadku - zákona č. 150/2016 Z.z. Civilný sporový poriadok a v ňom vymedzené podmienky, za ktorých je možné uplatniť tzv. fikciu doručeniu, ktorá sa podľa žalobcu aplikovala aj v danom prípade. Obdobne žalobca tvrdí, že preukázal aj doručenie upozornenia pred zosplatením realizované písomným podaním. K tvrdeniu súdu prvej inštancie o nekalej praktike dodávateľa spočívajúcej v uplatnení fikcie doručenia v zmysle všeobecných obchodných podmienok poukázal na rozhodnutie NS SR z 15.12.2020 sp.zn. 5 Cdo 36/2020 uverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov SR 1/21. Žalobca preto má za to, že jeho právny predchodca dodržal zákonné ustanovenia na aplikáciu svojho práva v zmysle ust. § 565 OZ v spojitosti s ust. § 53 ods. 9 OZ.

16. K aplikácii a dodržaniu ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách poukázal žalobca na článok obsiahnutý v „Súkromné právo 1/2015“ autora doc. JUDr. Kristiána Csacha, PhD., LL.M. a vyjadril názor, že účelom tohto ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva, pričom toto ustanovenie nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávky, ale iba o podmienkach za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Podľa žalobcu porušenie bankového tajomstva vrátane porušenia ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách nevedie k súkromnoprávnej sankcii v podobe neplatnosti postúpenia, ale k sankciám predpokladaným Zákonom o bankách, ako aj k zodpovednosti za škodu. Žalobca zároveň pre prípad, ak by toto ustanovenie diktovalo podmienky platnosti postúpenia tvrdil, že výzva na splatenie úveru s prísl. zo dňa 19.10.2015 bola zároveň písomnou výzvou banky v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Žalovaný bol do dňa postúpenia pohľadávky, t.j. do 20.12.2018 jednoznačne viac ako 90 dní v omeškani s plnením jeho peňažného záväzku. S poukazom na uvedené žalobca má za to, že jeho právny predchodca si splnil svoju povinnosť v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách a došlo k platnému postúpeniu pohľadávky. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 27Co/31/2018, v ktorom súd okrem iného vyjadril názor, že výzva, ktorá predchádzala mimoriadnemu zosplateniu pohľadávky by spĺňala aj podmienky výzvy podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Napokon poukázal na stanovisko sudcu a podpredsedu Ústavného súdu SR JUDr. I. L. vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa.

17. K podanému odvolaniu sa žalovaný vyjadril písomne tak, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za zákonný a rešpektuje ho v plnej miere. Zároveň poukázal na skutočnosť, že výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku nepožíva právnu ochranu a veriteľ má nárok na splatenie poskytnutého úveru jedine v súlade s platnou právnou úpravou, t.j. v súlade s Ústavou, Občianskym zákonníkom a smernicou Rady č. 93/13/EHS. Poukázal na povinnosť veriteľov poskytujúcich spotrebiteľské úvery s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť dlžníka splácať úver a jeho povinnosť splniť si predzmluvné povinnosti.

18. Žalobca v odvolacej replike zotrval na svojich písomných podaniach a vyjadreniach s dôrazom na argumentáciu obsiahnutú v odvolaní, t.j. trvá na tom, že si splnil svoju povinnosť v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ ako aj v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, pričom došlo k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu, čo zakladá jeho aktívnu vecnú legitímáciu v spore.

19. Žalovaný v odvolacej duplike zotrval na svojich predchádzajúcich písomných vyjadreniach, a zotrval na svojom tvrdení o potrebe zamietnutia žaloby pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

20. Odvolaním nebol napadnutý výrok I., ktorý nadobudol právoplatnosť a nebol predmetom odvolacieho prieskumu.

21. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 z.č. 160/2015 Z.z. CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP, teda preskúmal rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

22. Odvolaním napadnutý rozsudok je v zamietavom výroku II. vecne správny, preto ho odvolací súd potvrdil v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP.

23. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 31. mája 2022 o 09.45 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 202, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 23.5.2022 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 3 CSP, § 378 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario.

24. Žalobca uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods.1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP, t.j. súd prvej inštancie súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (b), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (d), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f), rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h).

25. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

26. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver a nebolo zistené žiadne porušenie procesných práv ani iná vada konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd rozsudok v napadnutom výroku II. ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

27. Správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku v napadnutej časti, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

28. Žalobca v odvolaní argumentuje skutočnosťami, ktoré uvádzal už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite a správne vysporiadal pri rozhodovaní daného sporu, preto jeho odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a neumožňujú prijať iné závery.

29. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné:

30. V preskúvanom prípade žalobca odvodzuje svoju aktívnu vecnú legitímáciu od zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej správnym predchodcom žalobcu. Súd prvej inštancie napadnutým výrokom v prevyšujúcej časti žalobu zamietol z dôvodu, že žalobca nedisponuje v spore s aktívnou vecnou legitímáciou v dôsledku neplatného postúpenia predmetnej uplatnenej pohľadávky zo strany pôvodného veriteľa na súčasného žalobcu.

31. Podstatou odvolacích námietok bolo preskúmanie správnosti vyššie uvedených záverov o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

32. Právny predchodca žalobcu dňa 30.9.2015 listom označeným ako Upozornenie - Výzva na splatenie dlžnej časti úveru, podanou na poštovú prepravu dňa 2.10.2015, vyzval žalovaného k úhrade dlžných splátok a žalovaného upozornil na možnosť vyhlásenia splatnosti celého úveru. K uvedenej výzve žalobca predložil iba podací hárok, ktorý mal osvedčovať odoslanie tejto výzvy dňa 2.10.2015. Nebola predložená poštová návratka osvedčujúca buď doručenie tejto zásielky, resp. jej vrátenie v dôsledku neprevzatia v odbernej lehote. Žalobca teda preukázal iba odoslanie tejto zásielky žalovanému dňa 2.10.2015, jej reálne doručenie do dispozičnej sféry žalovaného nepreukázal.

33. Žalobca v konaní predložil list zo dňa 19.10.2015 označený ako Výzva na úhradu dlžnej sumy (zo dňa 19.10.2015), ktorým oznámil právny predchodca žalobcu žalovanému, že došlo k zosplateniu úveru, t.j. že ku dňu 19.10.2015 sa stáva úver predčasne splatným s tým, že dlžná suma vo výške 12.403,32 € pozostáva z istiny vo výške 10.629,24 € a ďalšieho príslušenstva, ktorú vyzval žalobcu uhradiť v lehote do 10 dní od doručenia. Spolu s touto výzvou žalobca predložil aj poštovú návratku osvedčujúcu, že

predmetná výzva doručovaná žalobcovi na adresu uvedenú v zmluve (na ktorej aj v súčasnosti preberá súdne zásielky) bola uložená na pošte dňa 22.10.2015, a v dôsledku neprevzatia v odbernej lehote vrátená odosielateľovi dňa 10.11.2015 (Poštová banka zásielku prevzala dňa 12.11.2015).

34. Podľa § 92 ods. 8 zák. 483/2001 Z.z. o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čí len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čí len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

35. Rozborom ustanovenia ust. § 92 ods. 8 zák. 483/2001 Z.z. treba dospieť k záveru, že jednoznačne definuje podmienky, za akých (ne)možno postúpiť pohľadávku patriacu banke buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou. Prvá veta cit. ust. definuje dve takéto podmienky (nad rámec písomnej formy zmluvy o postúpení a nepotrebnosti súhlasu klienta s takýmto krokom, ktoré predpokladá už § 524 ods. 1 OZ), z ktorých prvou je písomná výzva banky, uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky, klientovi, aby pohľadávku splnil, a druhou je nepretržite viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čí i len časti jeho peňažného záväzku, zodpovedajúceho pohľadávke banky. Druhá veta potom obsahuje úpravu situácie, v ktorej (napriek splneniu podmienok postúpenia) banka nebude môcť uplatniť právo postúpiť pohľadávku, a to vtedy, ak klient ešte pred postúpením svoj omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu, vrátane jeho príslušenstva, splní; okrem nej ale tiež prípad, v ktorom práve zmienené obmedzenie banky existovať nebude - vtedy, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čí len časti toho istého peňažného záväzku trval viac než jeden rok. Tretia veta cit. ust. vymedzuje povinnosť odovzdania postupníkom postupcovi dokumentácie o záväzkovom vzťahu, na základe ktorého vznikla postúpená pohľadávka a úpravu týkajúcu sa samotného bankového tajomstva a jeho prelomenia.

36. Uvedené zákonné ustanovenie stanovuje predpoklady postúpenia bankovej pohľadávky inému subjektu, a to aj nebankovému subjektu bez súhlasu klienta, pričom musí ísť o postúpenie písomnou zmluvou, postúpená môže byť iba tá časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu a ktorá je splatná (teda musia byť splnené predpoklady na predčasné zosplatenie úveru podľa § 53 ods. 9 OZ) a podmienkou postúpenia je aj omeškanie dlžníka nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní so splnením čí len časti peňažného záväzku voči banke, a to napriek písomnej výzve banky. Dané predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

37. Súdna prax je vzácné jednotná v závere, že v prípade nesplnenia týchto osobitným zákonom stanovených predpokladov pre postúpenie bankovej pohľadávky na nebankový subjekt ide o postúpenie v rozpore so zákonom, kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ zakázané (vylúčené). Ide teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ, keďže zmluva o postúpení pohľadávok je v rozpore so zákonom o bankách v prípade nesplnenia stanovených podmienok (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.04.2018 sp.zn. 1 Cdo 147/2017, rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.03.2018 sp.zn. 7 Cdo 26/2017, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 20.11.2019 sp.zn. 10bdo/92/2018).

38. Splnenie podmienok stanovených v § 92 ods. 8 zák. 483/2001 Z.z. o bankách je teda potrebné pre platné postúpenie pohľadávky banky na inú osobu, a iba v prípade splnenia týchto zákonných podmienok je daná aktívna legitímácia postupníka na vymáhanie bankovej pohľadávky.

39. V sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitímáciu z úradnej povinnosti. Dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách pred

postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. októbra 2021, sp. zn. 4Cdo 162/2020).

40. Z uvedeného je zrejmé, že v prípade nároku zo spotrebiteľskej zmluvy, o aký ide aj v prejednávanej veci, súd je povinný ex offa skúmať, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky v zmysle ust. § 92 ods. 8 zák. 483/2001 Z.z. a či je žalobca aktívne legitimovaný na podanie žaloby.

41. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že banka ako účastník zmluvy o úvere má obmedzené možnosti postúpenia svojej pohľadávky voči svojmu klientovi zo zmluvy o úvere a to v tom, že môže postúpiť bez súhlasu klienta iba splatnú pohľadávku, resp. jej splatnú časť. Postúpením nesplatenj pohľadávky inému subjektu ako je banka by totiž došlo k neprípustnému vstupu iného subjektu do aktívneho právneho vzťahu, ktorého účastníkom v zmysle zákonnej úpravy zákona o bankách môže byť iba banka. Z uvedeného zároveň vyplýva, že mimoriadnu splatnosť celého zostatku úveru nemôže úspešne uplatniť iný subjekt ako banka (na základe zmluvy o postúpení pohľadávky), keďže tomu bráni vyššie uvedená prekážka v možnosti postúpiť nesplatenú pohľadávku.

42. Ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení do 31.12.2016 oprávňovalo banku postúpiť tretej osobe len pohľadávku, ktorá bola v čase postúpenia splatná.

43. Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva (§ 53 ods. 9 OZ).

44. Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky (§ 565 OZ).

45. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplývajú podmienky, za ktorých môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, ktorými sú v zmysle ust. § 565 OZ: 1. možnosť straty výhody splátok bola výslovne určená v dohode medzi veriteľom a dlžníkom alebo v súdnom rozhodnutí, 2. dlžník nesplní niektorú zo splátok v deň jej splatnosti a 3. veriteľ požiada dlžníka o zaplatenie celej pohľadávky do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

46. Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, k vyššie uvedeným podmienkam pristupujú ešte ďalšie dve podmienky v zmysle citovaného ust. § 53 ods. 9 OZ, a to: 1. veriteľ má právo na tzv. stratu výhody splátok (možnosť požadovať zaplatenie celého dlhu naraz pred jeho konečnou splatnosťou) najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a 2. veriteľ upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

47. Podmienkou účinného zosplatenia úveru teda je, že veriteľ pred zosplatením pohľadávky má povinnosť upozorniť spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie (výkon) tohto práva.

48. Upozornenie veriteľa vo vzťahu k spotrebiteľovi na uplatnenie práva podľa § 565 OZ je teda podmienkou pre účinný výkon tohto práva. Ak táto podmienka nie je splnená, je zosplatenie neúčinné a veriteľ nemá právo na zaplatenie celého dlhu naraz.

49. V predmetnom spore žalobca splnenie povinnosti v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení pre platné postúpenie pohľadávky právnym predchodcom žalobcu poukazuje na výzvy zo dňa 19.10.2015, ktorou došlo k zosplateniu úveru a ktorú výzvu zároveň žalobca považuje aj za výzvu v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách a výzvu zo dňa 30.9.2015 (podanú 2.10.2015), ktorá predchádzala zosplateniu (upozorňovala na možnosť zosplatenia), ktorú považuje za splnenie požiadaviek v zmysle § 53 ods. 9 OZ (v spojitosti s § 565 OZ).

50. Žalobca považoval uvedené zásielky za doručené s poukazom na tzv. fikciu doručenia upravenú v zákone č. 150/2016 Z.z. Civilný sporový poriadok.

51. Právny predchodca žalobcu zrejme považoval tieto zásielky za doručené žalovanému v zmysle Všeobecných obchodných podmienok, ktoré boli súčasťou zmluvy o splátkovom úvere.

52. Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že v danom prípade nie je možné aplikovať procesnoprávne predpisy a tam upravenú fikciu doručenia, ale je potrebné aplikovať ust. § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde.

53. V zmysle uvedeného ustanovenia prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. V danom prípade sa jedná o tzv. teóriu dôjdenia, a teda pri hmotnoprávných úkonoch sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomnosti, zachytávajúcej právny úkon. Účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov v režime Občianskeho zákonníka predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t.j., že sa dostane do sféry jeho dispozície - už týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej zmluvnej strane.

54. Odvolací súd (v zhode so žalobcom) poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 15.12.2020 sp. zn. 5 Cdo/36/2020, publikované v Zbierke rozhodnutí súdov SR 1/2021 pod č. 4, v zmysle ktorého ustanoveniu § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka neodporuje a zásade zmluvnej voľnosti zodpovedá aj dohoda spotrebiteľa a veriteľa v spotrebiteľskej zmluve o tom, že pri doručovaní zásielky spotrebiteľovi sa môže uplatniť fikcia doručenia zásielky na poslednú známu adresu spotrebiteľa.

55. Slovné spojenie „dostane sa do jeho dispozičnej sféry“ nemožno vykladať v zmysle procesnoprávných predpisov. Je ním potrebné rozumieť objektívnu možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Právna teória i súdna prax takou možnosťou chápe nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávneho úkonu adresátom, ale i také prípady, kedy doručením listu, či telegramu, obsahujúceho prejav vôle, do bydliska alebo sídla adresáta, či do jeho poštovej schránky, poprípade i hodením oznámenia do poštovej schránky o uložení takej zásielky, nadobudol adresát hmotnoprávneho úkonu objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky. Pritom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne zoznámil s obsahom hmotnoprávneho úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah. Rozhodujúce je teda objektívne hľadisko, t.j. ak sa preukáže, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, nastávajú právne účinky jednostranného právného úkonu, obsahujúceho takýto prejav bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.1.2011 sp. zn. 5Cdo/129/2010, rozsudok Najvyššieho súdu SR z 15.12.2020 sp. zn. 5Cdo/36/2020).

56. S poukazom na uvedené odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie zastáva názor, že predložením podacieho hárka žalobca nepreukázal doručenie výzvy na splnenie dlžnej časti úveru zo dňa 30.9.2015 (podaná 2.10.2015) , pretože týmto nepreukázal, že zásielka bola žalovanému doručená do jeho dispozičnej sféry. Žalobca nepredložil ani žiaden iný dôkaz, ktorým by preukázal, že zásielka bola žalovanému doručená, resp. že zásielka bola právnenému predchodcovi žalobcu vrátená ako neprevzatá v odbernej lehote.

57. V dôsledku uvedeného neboli splnené podmienky na zosplatnenie úveru a tým ani na následné platné postúpenie celého úveru.

58. Na uvedenom závere nič nemení tá skutočnosť, že žalobca dôvodne v odvolaní namietal nesprávne posúdenie doručenia výzvy zo dňa 19.10.2015 žalovanému (oznámenie o zosplatnení) vo vzťahu, ku ktorému v zmysle úvah vyjadrených v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5 Cdo 36/2020 tak ako sú vyššie uvedené je konštatovanie o nedoručení predčasné, nakoľko vo vzťahu k tejto výzve žalobca predložil poštovú návratku osvedčujúcu neprevzatie zásielky v odbernej lehote po jej uložení dňa 22.10.2015, ktorá zásielka bola vrátená právnenému predchodcovi žalobcu dňa 10.11.2015. Vo vzťahu k tejto zásielke bolo potrebné skúmať, či došlo k účinnému doručeniu zásielky v nadväznosti na skúmanie, či sa jednalo o reálne miesto pobytu žalovaného resp. miesto, kde sa obvykle zdržiaval a mal v čase doručovania reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom tejto vôle, resp. vychádzajúc z informácie na poštovej návratke, že žalovaný zásielku neprevzal v odbernej lehote, pričom žalovaný v konaní netvrdil ani nepreukázal, že v čase doručovania sa v mieste pobytu nezdržiaval a nemal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom tejto vôle by bolo možné túto výzvu považovať za doručenú.

59. Vzhľadom na vyššie uvedené závery o nedoručení výzvy na splnenie dlžnej časti úveru, ktorá má predchádzať zosplatneniu v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ ako podmienka platného zosplatnenia, vyššie uvedené už nie je spôsobilé spochybníť správnosť záveru súdu prvej inštancie o tom, že nedošlo k platnému zosplatneniu úveru.

60. Obdobne, aj keď možno súhlasiť s odvolacou námietkou žalobcu, že výzvu zo dňa 19.10.2015 možno zároveň považovať za výzvu v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, vzhľadom na to, že postúpená môže byť iba tá časť pohľadávky, ktorá je splatná (teda musia byť splnené predpoklady na predčasné zosplatnenie úveru podľa § 53 ods. 9 OZ), táto skutočnosť tiež nie je spôsobilá spochybníť vecnú správnosť záveru súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu, nakoľko v tomto prípade nedošlo k platnému zosplatneniu úveru podľa § 53 ods. 9 OZ.

61. Odvolací súd sa preto stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o tom, že žalobca v spore nepreukázal splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky právneho predchodcu žalobcu voči žalovanému zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, keďže žalobca nepreukázal splnenie požiadaviek podľa § 53 ods. 9 OZ. Správny je teda záver súdu prvej inštancie o nedostatku vecnej legitímácie na strane žalobcu.

62. Zo všetkých uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok v napadnutom výroku II. v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil. Vecne správny bol aj výrok III. o trovách konania, ktorý žalobca nenapadol osobitnými odvolacími dôvodmi.

63. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní plne úspešný, preto má nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi. Nakoľko žalovanému preukázateľne žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

64. Toto rozhodnutie prijal senátu Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).